

III.

Bela reka se vije med skalami
in vali žubore in pojo,
na srebrnem pesku vila stoji
in vabi na zeleno me dno:

»Lice blede ti je in oko motnó,
umrlo v prsih ti je srce,
pridi, pridi v naročje moje sladkó,
s poljubi ti utešim gorje.

Belo vse in prelestno mi je telo
in ustne so tako mi sladké!
Brez ljubezni na svetu ti je težko,
z razkošjem strastnim čakam nate.«

Vila plava, se koplje, čarobna vsa,
odseva v solncu ji snežno telo —
Oj, kako si mi zemlja hladna bila,
pogrezní, reka, na svoje me dno!

C. Golar.

V sveti noči . . .

Sveta noč . . . Z nebá hitijo
kerubinov kori;
ljudstva vernega so polni
cerkve sveti dvori.

»Mir ljudem!« . . . v ekstazi sveti
cerkev vsa prepeva.

»Mir ljudem!« . . . ven v tihe teme
glas vesel odmeva.

»Mir ljudem!« . . . Ah, duša moja
pa zaman ga čaka
in zaman po izgubljenem
paradižu plaka!

A. Gradnik.

